

РЕШЕНИЕ

№ 9741

гр. София, 25.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2101** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Директора на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – С., против Решение № 5669/07.12.2023 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 22-ри състав постановено по НАХД № 8309/2023 г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 38/10.03.2023 г., издадено от директора на РИОСВ, с което на „ВЕНКОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя А. В. В., на основание чл. 156, ал. 1, предл. 2 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО), е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 5 000 лева, за нарушение на чл. 120 от ЗУО.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение, поради нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила. Твърди, че съставянето на АУАН в присъствието на други двама свидетели не води до ограничаване правата на наказаното лице. Моли съда да отмени решението и да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът, чрез юриск. П. поддържа касационната жалба.

Ответникът по касация – „ВЕНКОВ ТРАНС“ ООД, в съдебно заседание се представлява от адв. И., която оспорва жалбата, като поддържа изложеното в отговора

на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XV – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна с правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна, СРС е приел, че на 29.07.2022 г. била извършена проверка от експерти на РИОСВ С. на имот, находящ се на адрес: област С., Столична община, гр. С., район „К.“, м. „Т.“, ПИ № 68134.8739, стопанисван от „ВЕНКОВ ТРАНС“ ООД. Проверяващите констатирани, че са налични и съхранени строителни и смесени битови отпадъци и отпадъци от опаковки, съдържащи опасни вещества. Във връзка с извършената проверка бил съставен Констативен протокол (КП) № ККФОС - ИЦ - 66/29.07.2022 г., като с него, на основание чл. 120 от ЗУО, на дружеството-жалбоподател, стопанисващо обекта, било дадено задължително предписание под № 2 със срок за изпълнение до 29.08.2022 г., съгласно което „ВЕНКОВ ТРАНС“ ООД следвало да почисти констатирани в имота отпадъци, като същите да се предадат на лице, притежаващо документ издаден по реда на чл. 35 от ЗУО, за което да се уведоми РИОСВ - С., като се представят документи удостоверяващи предаването им. При извършената последваща проверка за контрол за изпълнение на даденото задължително предписание било установено, че дружеството не е изпълнило даденото предписание под № 2 в КП № ККФОС - ИЦ - 66/29.07.2022 г. - в границите на имота в дъното в дясната му част било констатирано наличие и съхранение на строителни и смесени битови отпадъци. За извършената последваща проверка бил съставен КП № ККФОС- ИЦ- 76/30.08.2022 г.

Във връзка с горното е съставен АУАН №164/13.09.2022 г., предявен и надлежно връчен на 13.09.2022 г., като е съставен в присъствието на упълномощен представител и подписан от същия собственооръчно, с възражения срещу констатациите в акта.

Видно от съдържанието на издаденото на базата на акта НП № 38 от 10.03.2023 г., административнонаказващият орган е приел фактическата обстановка, отразена в АУАН, като констатирал, че в АУАН е допусната нередовност, но е преценил, че са налице основанията на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и на жалбоподателя е наложено административно наказание “имуществена санкция“ в размер на 5 000 лв., на основание чл. 156, ал. 1 от ЗУО, за нарушение на чл. 120, вр. чл. 156, ал. 1 ЗУО.

Въз основа на събраните в хода на съдебното дирене доказателства, въззивният съд е приел, че безспорно се установява, че дружеството е осъществило състава на нарушението по чл. 120 от ЗУО, но, че при съставяне и издаване на АУАН и НП са нарушени административнопроизводствените правила и по - конкретно, налице е нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН при съставяне на АУАН. Отделно от това нарушено е правото на защита на жалбоподателя, тъй като формулировката в НП на вмененото му административно нарушение е лишена от логика. В този смисъл, за да отмени НП, СРС е приел, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правата на дружеството и представляващи основание за отмяна на наказателното постановление.

Изводът на СРС е правилен, защото с визиранието нарушения се препятства

възможността санкционираното дружество да организира адекватно своята защита, което обосновава отмяна на оспореното НП. При съставяне на акта за установяване на административно нарушение не е спазена императивната разпоредба на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Същата съдържа задължение актът да се състави в присъствието на свидетели, които са присъствали на самото нарушение или на неговото установяване. Горното представлява основно правило, чието неспазване е допустимо, само при изрично посочени предпоставки, което прави приложението на останалите алинеи субсидиарно. Безспорно е, че със съставянето на акта за установяване на административно нарушение се поставя началото на административнонаказателното производство. Поради тази изключително важна функция, законодателят, като гаранция за обективност, е поставил изискване това да става в присъствието на свидетели- очевидци на извършването или такива на установяването. Сравнението на разпоредбите на алинея 1 и 3 на чл. 40 от ЗАНН ясно показва различните изисквания, които законодателят поставя към съставянето на акта за установяване на административно нарушение тогава, когато има свидетел на извършването или на установяването (разкриването) на нарушението и тогава, когато няма нито един от двата вида свидетели. Само тогава, когато няма свидетели, присъствали при извършването или при установяването на нарушението, законът изисква актът за установяване на административно нарушение да бъде съставен в присъствието на двама други свидетели – чл. 40, ал. 3 ЗАНН. Последните са свидетели единствено на съставянето на акта. / в този см. Решение № 1891 от 12.02.2019 г. по адм. д. № 8568 / 2017 на Върховния административен съд/. Подобно становище е застъпено и в Постановление № 10 от 28.IX.1973 г., Пленум на ВС, съобразно което, при наличие на очевидци на нарушението или на неговото констатиране в акта за установяване на административно нарушение да не се посочват за свидетели други лица, присъствали само при съставянето му, тъй като това затруднява дейността на административнонаказващите органи и съдилищата при разкриване на обективната истина.

На следващо място, видно от представеното по делото НП № 38/10.03.2023 г., издадено от директора на РИОСВ, при описание на деянието и подвеждането му под конкретна санкционна норма, са допуснати неясноти, които пречат за наказаното лице да разбере какво точно правонарушение му е вменено. Посоченото нарушение на административнопроизводствените правила е винаги съществено, поради факта, че се ограничава правото на защита на санкционираното лице и води до отмяна на административния акт.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219 ал. 1 от АПК. При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно, мотивирано и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Разноски не се претендират, поради което и не се присъждат.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV-ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5669/07.12.2023 г. на СРС, НО, 22-ри състав постановено по НАХД № 8309/2023 г. по описа на СРС.

Решението е окончателно.